

*Pentru Jenny,  
care a vrut o poveste polițistă cu indicii,  
și pentru Susan K.*



## Apus de Soare

Soarele apune la vest (asta o știe oricine), însă blocul-turn Apus de Soare avea ferestrele spre est. Ce ciudățenie!

Avea fațada spre est și nu avea... niciun turn. Clădirea sclipitoare de sticlă străjuia singuratică malul lacului Michigan, de la înălțimea celor cinci etaje ale sale. Cinci etaje goale.

Dar, într-o bună zi (întâmplarea făcea că era 4 Iulie), un curier cu o înfățișare cu totul neobișnuită pedală de colo-colo prin oraș și strecură câte o scrisoare pe sub pragul fiecăruia dintre viitorii chiriași, aleși pe sprânceană. Scrisorile erau semnate *Barney Northrup*.

Curierul avea șaiszeci și doi de ani. Nu exista nicio persoană pe nume Barney Northrup.

„Dragă norocosule,

Poți închiria chiar acum apartamentul mult visat, la un preț rezonabil, în cea mai nouă și luxoașă clădire de pe malul lacului Michigan:

### APUS DE SOARE

- Ferestre panoramice în fiecare cameră
- Ușier în uniformă, servicii de curățenie asigurate
- Climatizare centralizată, lift de mare viteză

- Zonă exclusivistă, școli excelente în imediata apropiere
- Etc. etc.

Veniți să vedeți cu ochii voștri! Aceste apartamente incredibil de elegante pot fi vizionate doar la cerere. Grăbiți-vă, au mai rămas doar câteva! Contactați-mă de îndată la 276-7474 pentru a beneficia de această ofertă unică!

La dispoziția dumneavoastră,  
*Barney Northrup*

P.S. Închiriez, de asemenea, spațiul ideal pentru:

- Cabinet medical în antreu
- Cafenea cu intrarea dinspre parcare
- Restaurant de mare clasă la ultimul etaj

Șase astfel de scrisori au fost livrate, doar șase. S-au stabilit șase întâlniri de vizionare și, una câte una, familiile veniră să vadă apartamentele și bla, bla, bla, Barney Northrup le făcu turul clădirii și al împrejurimilor.

— Ia uitați-vă ce fațadă, sticlă reflectorizantă de sus până jos! zise Barney Northrup. Din casă vezi tot afară, de afară nu te vede nimeni înăuntru.

Familia Wexler (primii programați în ziua aceea) se uitară cu toții în sus, orbiți de soarele dimineții care se răsfrângea în fațada clădirii.

— Vedeți candelabrele astea? De cristal! spuse Barney Northrup, netezindu-și mustața neagră și aranjându-și cravata pictată manual în oglinda cât un perete din antreul blocului. Și ce ziceți de covoare? Șapte centimetri grosime!

— Splendide! exclamă doamna Wexler, ținându-se strâns de brațul soțului, căci tocurele înalte ale pantofilor i se tot poticneau în plușul adânc al covorului.

Doamna apucă să-și arunce o privire aprobatoare în oglindă, înainte să se deschidă ușa liftului.

— Sunteți cu adevărat norocoși, zise Barney Northrup. A mai rămas doar un apartament, cu siguranță o să vă placă. Parcă-i făcut special pentru voi. Ia uitați-vă, îți taie răsuflarea, nu alta! adăugă el, deschizând, cu un gest larg, ușa apartamentului 3D.

Doamna Wexler rămase cu gura căscată – îți tăia răsuflarea, ce să mai! Doi dintre pereții sufrageriei erau în întregime din sticlă, din tavan până în podea. Barney Northrup îi conduse prin apartament, iar doamna îl urmă scoțând „ooo“-uri și „aaa“-uri de încântare în fiecare cameră.

Domnul de la brațul ei, însă, nu era la fel de entuziasmat:

— Asta ce-i, debara sau dormitor? întrebă Jake Wexler, aruncând o privire în ultima încăpere.

— Dormitor, normal! îi răspunse soția sa.

— Arată ca o debara.

— Dar, Jake, apartamentul e perfect pentru noi, pur și simplu perfect! gănguri drăgăstos Grace Wexler.

Al treilea dormitor era cam mic, dar își zise că era numai bun pentru Țestoasa.

— Și, gândește-te, dragul meu, ce bine ar fi să ai cabinetul în holul blocului! N-ar mai trebui să conduci zi de zi până la muncă și înapoi, n-ai mai fi nevoit să tunzi iarba sau să dai zăpada la o parte.

— Permiteți-mi să vă reamintesc că, aici, chiria e mai mică decât întreținerea vechii dumneavoastră locuințe, spuse Barney Northrup.

„De unde o fi știind?” se întrebă Jake.

Grace se uita pe fereastra prin care, dincolo de stradă și de copaci, lacul Michigan se întindea liniștit și sclipitor. Vedere spre lac! Să vezi când le-o arăta apartamentul așa-zişilor ei prieteni, cu casele lor elegante cu tot. Vor trebui să repare mobila. Ba nu, mai bine cumpără mobilă nouă – cu tapițerie din catifea bej. A, și să-și comande hârtie pentru corespondență – bleu cu margini nefinisate, cu numele ei și luxoasa adresă scrise cu litere înflorite în antet: *Grace Windsor Wexler, reședința Apus de Soare, malul lacului Michigan*.

Nu toți viitorii chiriași erau la fel de încântați ca Grace Windsor Wexler. Ajunsă la întâlnire după-amiaza târziu, Sydelle Pulaski se uită la fațada de sticlă a clădirii și nu văzu decât reflexiile întunecate și strâmbe ale coroanelor copacilor și ale norilor.

— Sunteți cu adevărat norocoasă, zise Barney Northrup. A mai rămas doar un apartament, dar cu siguranță o să vă placă. Parcă-i făcut special pentru dumneavoastră. Ia uitați-vă, îți taie răsufarea, nu alta! mai adăugă el, deschizând, cu un gest larg, ușa unei garsoniere cu vedere spre spatele clădirii.

— N-aș prea zice, răspunse Sydelle Pulaski, clipind des, orbită de razele puternice ale soarelui de vară ce apunea dincolo de parcare blocului.

Așteptase ani de zile să aibă un locșor al ei și iată că îl găsisese, într-o clădire elegantă, în care locuiau oameni bogați. Dar Sydelle voia un apartament cu vedere spre lac.

— Apartamentele din față s-au dat deja, spuse Barney Northrup. Și, oricum, chiria era prea mare pentru un salarriu de secretară. Dar, credeți-mă, vă puteți bucura de aceiași lux în apartamentul acesta, la doar o treime din preț!

Măcar priveleştea care se zărea prin fereastra laterală era plăcută.

— Sigur nu se vede nimic de afară înăuntru? mai întreabă Sydelle Pulaski.

— Absolut sigur! răspunse Barney Northrup, urmărind privirea suspicioasă a secretarei, care țintea casa de pe dealul aflat la nordul clădirii. Nu-i decât vechea reședință a familiei Westing, nu mai stă nimeni acolo de mai bine de cincisprezece ani.

— Bine, o să mă gândesc.

— Sunt alte douăzeci de persoane care mă imploră să le închiriez apartamentul, minți Barney Northrup printre dinții ca de iepure. Acceptați pe loc sau renunțați.

— Îl iau.

Indiferent cine sau ce era cu adevărat, nu se putea spune despre Barney Northrup că nu era un bun agent imobiliar. Într-o singură zi, reușise să închirieze toate apartamentele din blocul Apus de Soare persoanelor care aveau deja numele inscripționate pe cutiile poștale, aflate într-o firidă ce dădea în holul de la intrare:

CABINET – *Dr. Wexler*

ANTREU – *Cafeneaua Theodorakis*

2C – *F. Baumbach*

2D – *Theodorakis*

3C – *S. Pulaski*

3D – *Wexler*

4C – *Hoo*

4D – *J. J. Ford*

5 – *Restaurantul Shin Hoo*

Cine erau oamenii aceștia, chiriașii aleși pe sprânceană? Erau mame, tați și copii. O croitoreasă, o secretară, un inventator, un doctor, o judecătoare. A, da, și mai erau un agent de pariuri, un hoț, cineva care puna bombe și un chiriaș ales din greșeală. Barney Northrup închiriasse unul dintre apartamente cui nu trebuia.

## Stafii sau mai rău

Pe 1 septembrie, chiriașii special aleși (și cel din greșea-lă) se mutară în noile lor locuințe. De-a lungul laturii de nord a clădirii fusese ridicat un gard de sârmă ghimpată și o plăcuță avertiza:

ACCESUL INTERZIS – *Proprietatea familiei Westing*

Aleea nou pavată, care ducea spre bloc, se curba brusc și se întorcea în șosea, de unde venise, neîndrăznind să încalce granița dintre oraș și provincie. Apus de Soare se afla chiar la ieșirea din oraș.

Pe 2 septembrie, restaurantul Shin Hoo, specializat în bucătărie chinezească autentică, avu marea inaugurare. La care, însă, veniră doar trei persoane. Zonă exclusivistă, într-adevăr. Cam prea exclusivistă pentru domnul Hoo. Însă cafeneaua mai puțin pretențioasă, care dădea spre parcare, nu mai prididea cu servitul micului dejun, prânzului și cinei chiriașilor care comandau „pentru acasă” și muncitorilor veniți din Westingtown, orașul apropiat.

Apus de Soare era o clădire liniștită, bine întreținută și (cu excepția morocănosului domn Hoo) locatarii păreau mulțumiți. Vecinii se salutau cu „Bună dimineața!”, „Bună seara!” sau cu un zâmbet prietenos, apoi își vedeau de micile lor probleme în spatele ușilor închise.

Marile probleme încă nu apăruseră.

Era sfârșitul lunii octombrie. Un vânt rece, mușcător spulbera frunzele moarte, lipindu-le de gleznele celor patru persoane aflate pe alea blocului. Dar niciunul dintre ei nu tremura. Nu încă.

Bărbatul masiv, cu umeri lați, îmbrăcat în uniformă de ușier, care stătea cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile în șold, era Sandy McSouthers. Doi adolescenți zvelți și dichisiți se uitau în depărtare, cu mâna streășină pe frunte, încercând să-și ferească ochii de frigul înțepător – Theo Theodorakis și Doug Hoo, amândoi la liceu, în clasa a douăsprezecea. Bărbatul scund și subțirel, care le arăta casa de pe deal, era Otis Amber, curierul de șaiszeci și doi de ani.

Întorși cu fața spre nord, se holbau cu toții, încremeniți ca niște statui mirate. Pedalând de zor, pe alea năvăli Țestoasa Wexler, cu coada împletită fluturând în urma ei precum coada unui zmeu.

— Uite, uite! Fum, ați văzut? Iese fum pe hornul casei Westing!

Normal că văzuseră fumul. Oare ea la ce credea că se holbau cu toții?

Țestoasa se aplecă gâfâind pe ghidonul bicicletei. (Blocul Apus de Soare avea, după cum promisese Barney Northrup, școli excelente în apropiere, dar gimnaziul era la șase kilometri depărtare).

— O fi... o fi acolo bătrânul Westing?

— Neaaa, răspunse Otis Amber, curierul. Nu l-a văzut nimeni de ani de zile. Se zvonea că trăiește pe o insulă în sudul Pacificului, da' lumea zice c-a dat ortul popii, c-a crăpat de mult. Da' cică ar fi încă acolo cadavrul, în casa aia mare și veche. Putrezește întins pe un covor oriental prețios, carnea se desface de pe oasele bătrânului nemernic, iar prin nări și prin găvanele ochilor colcăie viermi, zise

curierul și trase un „he, he, he!” pițigăiat după înfiorătoarele detalii.

În sfârșit cineva începu să tremure. Țestoasa.

— Așa-i trebuie! zise Sandy.

Un om de altfel vesel, ușierul se plângea adesea cu amărăciune că fusese concediat după douăzeci de ani de muncă la fabrica de hârtie Westing.

— Da' trebuie că mișună cineva pe acolo. Cineva în viață, vreau să zic, mai adăugă el.

Dându-și pe ceafă chipiul tivit cu auriu, miji ochii spre casa de pe deal, pe după ochelarii cu ramă de oțel, de parcă se aștepta ca fumul, care se ridica încolăcindu-se, să scrie răspunsul în aerul rece al toamnei.

— Or fi tot puștii ăia. Ba nu, n-are cum!

— Care puști? vrură cei trei copii să știe.

— Păi, amărății aia din Westingtown.

— Care amărăți?

Capetele celor trei se întoarseră deodată de la ușier către curier. Doug Hoo se feri de coada Țestoasei, care îi vâjâi pe lângă urechi. Un pic dacă-i atingeai iubita ei coadă împletită, fie și din greșeală, îți trăgea una în fluierul piciorului de nu te vedeai, obrăznicătura mică! Nu-și putea permite nicio lovitură la picioare, nu acum, când se apropia marea cursă. Atletul-vedetă al școlii începu să facă jogging pe loc.

— Oribil, a fost oribil! zise Otis Amber și-l trecu un fior care făcu să se bălăngănească, pe fața lui lungă și trasă, curelușele căștii de piele, de aviator. Dacă stau să mă gândesc bine, s-a întâmplat exact acum un an pe vremea asta, de Halloween.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Theo Theodorakis nerăbdător, căci întârziase la cafenea, unde lucra după școală.

— Povestește-le, Otis! îl îndemnă Sandy.

Curierul își mângâie gânditor firele de păr cărunt de pe bărbia ascuțită:

— Pare-se că totul a pornit de la un pariu. Cineva a pus pariu cu ei pe un dolar că nu-s în stare să stea nici cinci minute în casa aia bântuită. Un amărât de dolar! Bieții copii, nici n-au intrat bine pe ușile casei Westing, alea cu geam de sus până jos, dinspre noi, că au și dat bir cu fugiții, de parcă erau urmăriți de fantome. Fugăriți de stafii sau mai rău, mai știi...

— Mai rău? sări Țestoasa, uitând de durerea de dinți care o chinuia.

Theo Theodorakis și Doug Hoo, mai în vârstă și cu mai multă experiență în toate, schimbară câteva priviri, dar așteptară să audă restul poveștii.

— Unul dintre ei a fugit ca din pușcă, zbierând cât îl ținea gura. Nu s-a oprit din urlat decât când a ajuns la poalele dealului. Celălalt nu mai zice nimic de atunci încolo, decât două cuvinte. Ceva cu „purpuriu“.

— Valuri purpurii, îl ajută Sandy.

Otis Amber încuviință cu tristețe:

— Da, bietul băiat e la azilul de nebuni. Repetă încontinuu „valuri purpurii, valuri purpurii“ și se holbează speriat la propriile mâini. Vedeți voi, când a ieșit din casa Westing, mâinile îi erau năclăite de sânge cald, proaspăt.

Tustrei copiii tremurau acum.

— Bietul băiat, zise ușierul. Toată durerea și suferința asta pentru un rămășag pe un dolar.

— Dacă dați doi pe minut, batem palma! zise Țestoasa.

Cineva spiona grupul de pe alee.

La fereastra din față a apartamentului 2D, Chris Theodorakis, un adolescent de cincisprezece ani, îl văzu pe fratele

său Theo bătând palma („Au pus pariu!“) cu fetița slăbuță, cu coadă, și intrând apoi în fugă în bloc. Cafeneaua familiei era deja, cu siguranță, plină de clienți, iar fratele lui trebuia să fie de vreo jumătate de oră în spatele tejghelei. Chris se uită la ceasul de perete. Mai erau două ore până venea Theo cu cina. Atunci o să-i spună și despre șchiop.

În după-amiaza aceea, Chris se tot uitase după o rândunică purpurie (*Progne subis*) care zburase peste hățușul de rugi de mur, apoi o luase printre stejari și se oprise sus, în arțarul arămiu de pe deal. Pasărea își luase zborul din copac, dar privirea lui Chris se oprise pe altceva. Pe peluza din fața casei Westing, cineva (nu-și putuse da seama dacă era un bărbat sau o femeie) ieșise din umbră, descuiase ușile mari, cu geam de sus până jos, și dispăruse înăuntru. Cineva care șchiopăta. Câteva minute mai târziu, pe coșul casei începuse să iasă fum.

Chris se mai duse o dată la fereastra laterală și cercetă cu atenție casa de pe deal. Ușile erau închise, iar cele șaptesprezece ferestre pe care le număraseră de atâtea ori erau în întregime acoperite de perdele grele.

Aici, în Apus de Soare, n-aveau nevoie de perdele la geamurile din sticlă specială. Puteau vedea afară, dar nimeni nu vedea ce se petrece înăuntru. Și atunci, de ce avea uneori senzația că-l urmărește cineva? Cine să-l urmărească? Dumnezeu? Dacă Dumnezeu se uita la el, atunci de ce era în halul ăsta?

Băiatul scăpă binoclul în poală. Capul i se smuci într-o parte, trupul i se încovoie, zguduit de spasme violente. „Liniștește-te, vine Theo în curând. Liniștește-te, în curând găștele vor zbura spre sud, în stol în formă de V. Gâsca de Canada (*Branta canadensis*). Liniștește-te. Uite cum vântul încolăcește fumul și-l suflă spre oraș.“